

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

7 mai 2020 *

„Trimitere preliminară – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Cooperare judiciară în materie civilă – Notari care acționează în cadrul procedurilor de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței – Procedură care nu se desfășoară în contradictoriu – Principiul nediscriminării – Articolul 18 TFUE – Dreptul la un proces echitabil – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene”

În cauzele conexe C-267/19 și C-323/19,

având ca obiect cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb, Croația), prin deciziile din 20 martie 2019 (C-267/19) și din 8 aprilie 2019 (C-323/19), primite de Curte la 28 martie și, respectiv, la 18 aprilie 2019, în procedurile

Parking d.o.o.

împotriva

Sawal d.o.o. (C-267/19),

și

Interplastics s. r. o.

împotriva

Letifico d.o.o. (C-323/19),

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul M. Safjan, președinte de cameră, doamna C. Toader (raportoare) și domnul N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru PARKING d.o.o., de M. Kuzmanović, odvjetnik;

* Limba de procedură: croata.

- pentru Interplastics s.r.o., de M. Praljak, odvjentnik;
  - pentru guvernul croat, de G. Vidović Mesarek, în calitate de agent;
  - pentru Comisia Europeană, de M. Wilderspin și de M. Mataija, în calitate de agenți,
- având în vedere decizia de judecare a cauzelor fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general, pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererile de decizie preliminară privesc interpretarea articolului 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), a articolului 18 TFUE, a Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1), precum și a Hotărârilor din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) și Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193).
- 2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul a două litigii între, în primul rând, Parking d.o.o., pe de o parte, și Sawal d.o.o., pe de altă parte, și, în al doilea rând, Interplastics s. r. o., pe de o parte, și Letifico d.o.o., pe de altă parte, în legătură cu cereri de recuperare a unor creanțe neachitate.

Cadrul juridic

CEDO

- 3 Articolul 6 din CEDO, intitulat „Dreptul la un proces echitabil”, prevede la paragraful 1:
„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. [...]”

Dreptul Uniunii

Regulamentul (CE) nr. 805/2004

- 4 Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 805/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 aprilie 2004 privind crearea unui titlu executoriu european pentru creanțele necontestate (JO 2004, L 143, p. 15, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 3) prevede:
„Prezentul regulament se aplică hotărârilor judecătorești, tranzacțiilor judiciare și actelor autentice privind creanțe necontestate.

O creanță se consideră necontestată:

- (a) în cazul în care debitorul a recunoscut-o în mod expres acceptând-o sau recurgând la o tranzacție care a fost aprobată de o instanță judecătorească sau încheiată în fața unei instanțe judecătorești în cursul unei proceduri judiciare sau
- (b) în cazul în care debitorul nu i s-a opus niciodată, în conformitate cu normele de procedură ale statului membru de origine, în cursul procedurii judiciare sau
- (c) în cazul în care debitorul nu s-a prezentat sau nu a fost reprezentat în cadrul unei ședințe de judecată privind această creanță după ce a contestat-o inițial în cursul procedurii judiciare, cu condiția ca atitudinea sa să fie asimilabilă unei recunoașteri tacite a creanței sau a faptelor invocate de creditor în temeiul legislației statului membru de origine sau
- (d) în cazul în care debitorul a recunoscut-o în mod expres într-un act autentic.”

Regulamentul (UE) nr. 1215/2012

5 Considerentele (4) și (10) ale Regulamentului nr. 1215/2012 au următorul cuprins:

„(4) Anumite diferențe între normele interne care reglementează competența judiciară și recunoașterea hotărârilor împiedică buna funcționare a pieței interne. Adoptarea de dispoziții care să unifice normele referitoare la conflictele de competență în materie civilă și comercială și care să asigure recunoașterea și executarea rapidă și simplă a hotărârilor pronunțate într-un stat membru este indispensabilă.

[...]

(10) Domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să includă toate principalele aspecte de drept civil și comercial, cu excepția anumitor aspecte bine definite [...].”

6 Potrivit articolului 1 alineatul (1) din acest regulament:

„Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă și nici răspunderii statului pentru actele sau omisiunile sale în exercitarea autorității publice (*acta iure imperii*).”

7 La articolul 2 litera (a) din regulamentul menționat, noțiunea de „hotărâre” este definită drept „o hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat membru, indiferent de denumirea acesteia, inclusiv un decret, un ordin, o ordonanță sau un mandat de executare, precum și o decizie privind stabilirea de către un grefier al instanței a cheltuielilor de judecată”.

8 Articolul 3 din același regulament prevede:

„În sensul prezentului regulament, noțiunea de «instanță» include următoarele autorități, în măsura în care au competență judiciară în materiile ce intră sub incidența prezentului regulament:

- (a) în Ungaria, în procedurile sumare privind ordinele de plată (*fizetési meghagyásos eljárás*), notarul (*közjegyző*);
- (b) în Suedia, în procedurile sumare privind ordinele de plată (*betalningsföreläggande*) și asistența (*handräckning*), autoritatea de executare silită (*kronofogdemyndigheten*).”

Dreptul croat

Legea privind executarea silită

- 9 Articolul 1 din Ovršni zakon (Legea privind executarea silită, *Narodne novine*, br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17) abilitază notarii să efectueze recuperarea silită a creanțelor în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, prin emiterea unei ordonanțe de executare care reprezintă titlu executoriu, fără acordul expres al debitorului.
- 10 În temeiul articolului 57 alineatul (1) din Legea privind executarea silită, debitorul urmărit poate formula opoziție împotriva ordonanțelor de executare emise în temeiul unui înscris constatator al creanței în termen de opt zile, iar în litigiile privind cambiile și cecurile, în termen de trei zile, cu excepția cazului în care contestă numai decizia referitoare la cheltuielile de judecată.
- 11 Articolul 58 alineatul (3) din această lege prevede:

„Atunci când ordonanța de executare este contestată în totalitate sau numai în partea prin care se dispune ca debitorul urmărit să plătească creanța, instanța sesizată cu judecarea opoziției va infirma ordonanța de executare în partea prin care se dispune executarea și va anula măsurile luate, procedura continuându-se în conformitate cu normele aplicabile în caz de opoziție la o somație de plată, iar în cazul în care nu are competența teritorială de a acționa astfel, va sesiza instanța competentă în cauză.”

Codul de procedură civilă

- 12 Articolul 446 din Zakon o parničnom postupku (Codul de procedură civilă, *Narodne novine*, br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19), referitor la somația de plată, este redactat după cum urmează:

„Atunci când cererea introductivă se referă la o creanță privind sume de bani exigibile, iar această creanță este dovedită printr-un înscris constatator anexat la originalul cererii introductive sau la o copie a acesteia certificate pentru conformitate cu originalul, instanța îl somează pe pârât să dea curs acestei cereri [somație de plată].

În cererea introductivă prin care se solicită emiterea unei somații de plată, reclamantul trebuie să precizeze motivele care l-au determinat să solicite emiterea acesteia, iar nu emiterea unei ordonanțe de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței. În cazul în care instanța consideră că motivele invocate de reclamant nu justifică interesul său de a obține o somație de plată, aceasta respinge acțiunea ca inadmisibilă.

Se consideră că reclamantul are un interes pentru emiterea unei somații de plată atunci când pârâtul este stabilit în străinătate sau atunci când a contestat în prealabil creanța care face obiectul înscrisului constatator.

Instanța emite o somație de plată atunci când, deși reclamantul nu a solicitat o astfel de somație în cererea introductivă, aceasta îndeplinește toate condițiile pentru emiterea unei somații de plată.”

Litigiile principale și întrebările preliminare

Cauza C-267/19

- 13 La 25 aprilie 2016, Parking, societate stabilită în Croația, a inițiat la un notar care își desfășoară activitatea în acest stat membru o procedură de executare silită împotriva Sawal, societate de drept sloven. Această procedură era întemeiată pe un „înscris constatator al creanței”, și anume pe o evidență a unor conturi certificate pentru conformitate cu originalul care atestau existența unei creanțe.
- 14 La 23 mai 2016, notarul a emis o ordonanță de executare prin care a dispus ca Sawal să plătească creanța solicitată, în cuantum de 100 de kuna croate (HRK) (aproximativ 15 euro), majorată cu dobânzi de întârziere, precum și cheltuielile de executare, în valoare de 1 741,25 HRK (aproximativ 260 de euro), în termen de opt zile. Cererea de executare silită și ordonanța de executare au fost notificate societății Sawal la 9 februarie 2017.
- 15 Sawal a formulat opoziție la această ordonanță în termenul acordat în fața Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb, Croația).
- 16 Potrivit instanței de trimitere, din Hotărârile din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) și Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), reiese că în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite de dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, nu intră în sfera noțiunii de „instanță” în sensul Regulamentelor nr. 805/2004 și nr. 1215/2012.
- 17 Această instanță arată că procedura care a precedat emiterea ordonanței de executare nu are un caracter contradictoriu și că, potrivit jurisprudenței citate la punctul anterior, ordonanța respectivă a fost emisă de un notar, iar nu de o instanță. Ea apreciază, în consecință, că se află în imposibilitatea de a continua procedura de opoziție cu care este sesizată, pentru motivul că ordonanța de executare a fost adoptată de un organ a cărui necompetență era vădită, în cadrul unei proceduri de executare silită care aduce atingere principiilor fundamentale ale dreptului Uniunii.
- 18 Astfel, instanța menționată consideră, pe de o parte, că, în urma hotărârilor citate anterior, persoanele fizice sau juridice croate sunt dezavantajate în raport cu persoanele fizice sau juridice din alte state membre, în măsura în care ordonanțele de executare emise de notari în Croația nu sunt recunoscute în celelalte state membre ale Uniunii Europene nici ca titluri executorii europene, din perspectiva Regulamentului nr. 805/2004, nici ca hotărâri judecătorești, din perspectiva Regulamentului nr. 1215/2012. Or, o astfel de diferență de tratament între persoanele fizice sau juridice croate și cele din alte state membre ar constitui o discriminare interzisă la articolul 18 TFUE.
- 19 Pe de altă parte, instanța de trimitere susține că și caracterul necontradictoriu al unei proceduri de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței inițiate în fața unui notar poate constitui o încălcare a dreptului la o cale de atac efectivă prevăzut la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 20 În plus, această instanță menționează existența unor practici divergente ale instanțelor croate în ceea ce privește competența notarilor, în cadrul unei proceduri de executare silită inițiate în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, după cum pârâții sunt persoane fizice sau juridice stabilite în Croația sau în alt stat membru.

- 21 În aceste condiții, Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) O dispoziție din legislația națională, [precum] articolul 1 din [Legea privind executarea silită], care permite notarilor să procedeze la recuperarea silită a creanțelor în temeiul unui înscris constatator al creanței, prin emiterea unei ordonanțe de executare care constituie titlu executoriu, fără acordul expres al persoanei juridice debitoare stabilite în [Croația] este conformă cu articolul 6 paragraful 1 din CEDO și cu articolul 18 TFUE, ținând seama de Hotărârile [din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) și Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193)]?
- 2) Interpretarea din Hotărârile [...] din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) și Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), poate fi aplicată în [prezenta cauză], mai precis Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor ce le sunt conferite prin dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui «înscris constatator al creanței» în care debitorii urmăriți sunt persoane juridice stabilite în alte state membre ale Uniunii Europene, nu se încadrează în sfera noțiunii de «instanță» în sensul acestui regulament?”

Cauza C-323/19

- 22 La 4 februarie 2019, Interplastics, cu sediul în Slovacia, a inițiat o procedură de executare silită împotriva Letifico, societate de drept croat, la un notar care își desfășoară activitatea în Croația, în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, și anume o listă de facturi emise la 11 decembrie 2018 care atestă existența unei creanțe a Interplastics împotriva Letifico în cuantum de 17 700 de euro, în contravaloarea sa în kuna croate, majorată cu dobânzi legale, precum și a unor cheltuieli de executare în valoare de 7 210,80 HRK (aproximativ 968 de euro).
- 23 În aceeași zi, notarul a emis o ordonanță de executare prin care a dispus ca Letifico să plătească cuantumul creanței menționate în termen de opt zile. Cererea de executare silită și ordonanța de executare au fost notificate Letifico la 13 februarie 2019.
- 24 Aceasta a formulat opoziție la ordonanța respectivă în termenul acordat, contestând atât temeiul, cât și cuantumul creanței.
- 25 Având aceleași îndoieli cu cele invocate în cauza C-267/19, Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții aceleași întrebări preliminare precum cele adresate în această cauză.
- 26 Prin decizia președintelui Curții din 27 mai 2019, cauzele C-267/19 și C-323/19 au fost conexe pentru buna desfășurare a procedurii scrise și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la competența Curții

- 27 Pentru a stabili competența Curții de a răspunde la întrebările preliminare, este necesar să se verifice dacă litigiile principale prezintă o legătură cu dreptul Uniunii. În această privință trebuie observat că, la fel ca în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 9 martie 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), instanța de trimitere este sesizată cu două opoziții împotriva unor ordonanțe de executare silită adoptate de notari pentru a proceda la recuperarea unor creanțe.

- 28 În ipoteza aplicării Regulamentului nr. 1215/2012, la finalul unor asemenea proceduri de opoziție vor fi adoptate în principiu hotărâri judecătorești susceptibile să fie recunoscute și executate în alt stat membru. Elementul de legătură cu dreptul Uniunii, care justifică competența Curții de a răspunde la întrebările adresate de instanța de trimitere, s-ar putea deduce astfel din aplicabilitatea în speță a acestui regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 mai 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, punctul 44).
- 29 În această privință este necesar să se observe, pe de o parte, că procedurile de recuperare a creanțelor precum cele din litigiile principale intră în esență sub incidența „materiei civile și comerciale”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 30 În ceea ce privește, pe de altă parte, elementul de extraneitate a cărui existență condiționează aplicabilitatea acestui regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2013, Maletic, C-478/12, EU:C:2013:735, punctul 26), trebuie constatat că, în cauza C-267/19, debitorul urmărit are sediul în Slovenia. În schimb, în cauza C-323/19, societatea care solicită executarea are sediul în alt stat membru decât Republica Croația, în speță în Slovacia, celelalte împrejurări ale cauzei fiind limitate, la prima vedere, la interiorul Croației.
- 31 Prin urmare, și fără a invoca în mod formal necompetența Curții pentru lipsa existenței unui element de extraneitate în această din urmă cauză, Comisia ridică problema aplicabilității Regulamentului nr. 1215/2012 în ipoteza în care numai persoana care solicită executarea ar fi stabilită în alt stat membru decât cel al forului.
- 32 În această privință este necesar să se observe că, în jurisprudența sa, examinând caracterul internațional al raportului juridic în cauză, Curtea s-a referit în mod repetat la „domiciliul fiecăreia dintre părțile în litigiu”, fără a face distincție în funcție de calitatea lor procesuală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 martie 2005, Owusu, C-281/02, EU:C:2005:120, punctele 25 și 26).
- 33 Deși Regulamentul nr. 1215/2012, care utilizează în considerentele (3) și (26) noțiunea de „litigii transfrontaliere”, nu o definește, trebuie arătat că articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2006 de instituire a unei proceduri europene de somație de plată (JO 2006, L 399, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 9, p. 108) definește noțiunea echivalentă de „litigiu transfrontalier” ca fiind un litigiu în care cel puțin una dintre părți are domiciliul sau reședința obișnuită într-un stat membru, altul decât statul membru al instanței sesizate.
- 34 În temeiul dispoziției menționate, Curtea a decis că, în măsura în care reclamantul din cadrul unei proceduri de somație de plată are sediul în alt stat membru decât cel al forului, litigiul prezintă un caracter transfrontalier și intră, așadar, în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1896/2006 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2019, Bondora, C-453/18 și C-494/18, EU:C:2019:1118, punctul 35).
- 35 O asemenea interpretare a articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1896/2006 servește de asemenea, în principiu, la stabilirea caracterului transfrontalier și, prin urmare, a elementului de extraneitate al unui litigiu în vederea aplicării Regulamentului nr. 1215/2012. Astfel, întrucât respectivele regulamente fac parte, ambele, din domeniul cooperării judiciare în materiile civile care au o incidență transfrontalieră, trebuie armonizată interpretarea noțiunilor echivalente la care legiuitorul Uniunii a recurs în acestea.
- 36 Reiese din cele de mai sus că Regulamentul nr. 1215/2012 are vocația de a se aplica în cele două cauze principale și constituie astfel elementul de legătură al acestor cauze cu dreptul Uniunii.

- 37 Trebuie să se constate de asemenea că, deși întrebările adresate de instanța de trimitere privesc în parte articolul 6 paragraful 1 din CEDO, acesta corespunde în esență articolului 47 din cartă, pe care Curtea este competentă să îl examineze, sub rezerva dispozițiilor articolului 51 alineatul (1) din aceasta, în cazul în care statele membre pun în aplicare dreptul Uniunii (a se vedea în acest sens Ordonanța din 11 aprilie 2019, Hrvatska radiotelevizija, C-657/18, nepublicată, EU:C:2019:304, punctul 28).
- 38 În speță, instanța de trimitere, sesizată cu litigii care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, ridică problema dacă o reglementare națională care abilitază notarii să adopte ordonanțe de executare în cadrul procedurilor de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței, proceduri care se desfășoară anterior sesizării sale, nu aduce atingere principiilor fundamentale ale dreptului Uniunii, în special principiului nediscriminării prevăzut la articolul 18 TFUE și dreptului la o cale de atac efectivă prevăzut la articolul 47 din cartă.
- 39 Întrucât compatibilitatea reglementării naționale menționate cu principiile fundamentale ale dreptului Uniunii poate, potrivit instanței de trimitere, să aibă incidență, fie și indirectă, asupra recunoașterii și a executării în alte state membre a deciziilor pronunțate de instanța menționată într-o procedură de opoziție împotriva unei ordonanțe emise de un notar, Curtea este competentă să examineze întrebările preliminare în raport cu articolul 47 din cartă și cu articolul 18 TFUE.

Cu privire la fond

- 40 Potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte, instituită prin articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate [a se vedea Hotărârea din 4 septembrie 2014, eco cosmetics și Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 și C-120/13, EU:C:2014:2144, punctul 32, precum și Hotărârea din 12 decembrie 2019, Instituto Nacional de la Seguridad Social (Supliment la pensie pentru mame), C-450/18, EU:C:2019:1075, punctul 25].
- 41 Pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, este necesar să se observe, în ceea ce privește trimiterea efectuată de această instanță la Hotărârea din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), că litigiul în care s-a pronunțat această hotărâre privea Regulamentul nr. 805/2004. Or, în speță, cele două creanțe vizate nu sunt creanțe „necontestate”, în sensul articolului 3 din acest regulament, din moment ce au făcut obiectul unei contestații formulate în fața instanței menționate. Așadar, Regulamentul nr. 805/2004 nu este aplicabil *ratione materiae*.
- 42 Prin urmare, trebuie să se înțeleagă că, prin intermediul celor două întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă, în ipoteza în care hotărârile pe care le va pronunța intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, articolul 18 TFUE și articolul 47 din cartă trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care abilitază notarii să adopte, atunci când acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite în procedurile de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței, ordonanțe de executare care, astfel cum reiese din Hotărârea din 9 martie 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), nu pot fi recunoscute și executate în alt stat membru.
- 43 În ceea ce privește domeniul de aplicare al acestei din urmă hotărâri, trebuie precizat de la bun început că Curtea s-a pronunțat numai cu privire la calitatea de „instanță” a notarilor din Croația atunci când ei acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite prin Legea privind executarea silită în procedurile de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței și, prin urmare, cu privire la recunoașterea și executarea, în temeiul Regulamentului nr. 1215/2012, a ordonanțelor rezultate din astfel de proceduri, fără a pune în discuție specificitatea ordinii juridice croate în această privință.

- 44 În aceeași hotărâre, Curtea nu s-a pronunțat însă cu privire la competența acestor notari de a emite ordonanțe de executare în procedurile de executare silită și nu a statuat nicidecum în sensul că Regulamentul nr. 1215/2012 ar interzice recurgerea la acest tip de proceduri.
- 45 În ceea ce privește, în primul rând, interpretarea articolului 18 TFUE, aplicabil în speță în lipsa altor dispoziții specifice privind nediscriminarea în cadrul Regulamentului nr. 1215/2012, trebuie să se constate mai întâi că Legea privind executarea silită nu stabilește un tratament diferențiat în funcție de criteriul cetățeniei sau al naționalității.
- 46 Astfel, după cum reiese din elementele dosarului de care dispune Curtea, creditorul care solicită executarea, rezident sau nerezident, persoană juridică sau fizică, trebuie să se adreseze unui notar pentru a obține o ordonanță de executare în temeiul unui înscris constatator al creanței. Ordonanțele adoptate în urma acestor proceduri nu vor putea fi recunoscute și executate în alt stat membru în temeiul Regulamentului nr. 1215/2012, indiferent de criteriul cetățeniei sau al naționalității părților.
- 47 În continuare, această concluzie nu poate fi repusă în discuție de împrejurarea că ordonanțele adoptate de notarii din alte state membre, calificați în mod expres drept „instanță” la articolul 3 din Regulamentul nr. 1215/2012, beneficiază de regimul de recunoaștere și de executare prevăzut de acest regulament.
- 48 Calificarea notarilor în diverse state membre rămâne legată de specificitățile ordinilor juridice respective, Regulamentul nr. 1215/2012 neavând vocația, după cum a arătat și Comisia în observațiile sale scrise, de a impune o anumită organizare a justiției. Astfel, după cum reiese din considerentul (4) al acestuia, obiectivul său constă în unificarea normelor referitoare la conflictele de competență în materie civilă și comercială pentru a asigura recunoașterea și executarea rapidă și simplă a hotărârilor pronunțate într-un stat membru (Hotărârea din 9 martie 2017, Pula Parking, C-551/15, EU:C:2017:193, punctul 50).
- 49 În sfârșit, referitor la discriminarea inversă, cu privire la care instanța de trimitere are îndoieli, reiese din sistemul instituit prin acest regulament că statele membre procedează la recunoașterea și la executarea hotărârilor pronunțate de instanțele altor state membre în materie civilă sau comercială sub rezerva respectării cerințelor impuse de acesta. Or, în măsura în care, în Hotărârea din 9 martie 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), Curtea a statuat că ordonanțele adoptate de notarii care acționează în cadrul procedurilor de executare silită nu au fost pronunțate de o instanță în sensul acestui regulament, aceste ordonanțe nu pot fi calificate drept „hotărâre judecătorească” în înțelesul articolului 2 litera (a) din regulamentul menționat și nu pot circula în temeiul acestui regulament fără ca această situație să constituie o discriminare inversă (a se vedea în acest sens Ordonanța din 6 noiembrie 2019, EOS Matrix, C-234/19, nepublicată, EU:C:2019:986, punctul 26 și jurisprudența citată)
- 50 În plus, după cum reiese din observațiile prezentate de guvernul croat, în ordinea juridică croată există proceduri judiciare alternative, și anume procedura somației de plată inițiată în fața unei instanțe, de natură să compenseze eventualele inconveniente generate de atribuirea în favoarea notarilor a competenței de a emite ordonanțe de executare în procedurile de executare silită. În această privință, guvernul menționat arată că, deși admisibilitatea unei astfel de proceduri judiciare este, conform articolului 446 al doilea paragraf din Codul de procedură civilă, supusă condiției existenței unui interes de a exercita această procedură, al treilea paragraf al acestui articol stabilește o prezumție de existență a unui astfel de interes atunci când pârâtul are reședința în străinătate. Este de competența instanței de trimitere să verifice acest aspect.
- 51 În ceea ce privește, în al doilea rând, interpretarea articolului 47 din cartă, potrivit instanței de trimitere, caracterul necontradictoriu al procedurii de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței inițiate în fața notarilor ar constitui o încălcare a dreptului la o cale de atac efectivă.

- 52 În această privință, trebuie amintit că, deși Curtea a constatat, la punctul 58 din Hotărârea din 9 martie 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), că examinarea de către notar în Croația a cererii de adoptare a unei ordonanțe de executare în temeiul unui înscris constatator al creanței nu se desfășoară în contradictoriu, ea a constatat de asemenea că accesul la instanță este garantat, notarii exercitând atribuțiile care le sunt conferite în cadrul procedurii de executare silită sub controlul unei instanțe în fața căreia debitorul are posibilitatea de a formula opoziție împotriva ordonanței de executare adoptate de notar.
- 53 În consecință, nu se poate deduce din caracterul necontradictoriu al procedurii de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței și în lipsa altor elemente furnizate de instanța de trimitere că această procedură se desfășoară cu încălcarea articolului 47 din cartă.
- 54 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 18 TFUE și articolul 47 din cartă trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care abilitază notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite în procedurile de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței, să adopte ordonanțe de executare care, astfel cum reiese din Hotărârea din 9 martie 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), nu pot fi recunoscute și executate în alt stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 55 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Articolul 18 TFUE și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care abilitază notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite în procedurile de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței, să adopte ordonanțe de executare care, astfel cum reiese din Hotărârea din 9 martie 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), nu pot fi recunoscute și executate în alt stat membru.

Semnături